

Ebre Entre Natros

Carlos Roig Pagès citrícola

«UNIO DE PAGESOS MAI HAURIA DE SER UN MITJÀ PER A VIURE»

LAURA JUAN BOIX
ljuan@diaridetarragona.com

Entrevista

Pagès. Fou el responsable nacional a la sectorial del Montsià i el Baix Ebre. Després de més de dos dècades portant el timó, avui explica al 'Diari' quins són els motius de la seva dimissió i quin futur li espera, al citric.

Carlos Roig, té 43 anys i és pagès citrícola des de fa 22. Viu al camp perquè forma part de la seva vida. Va estudiar a l'Escola de Capacitació Agrària d'Amposta, però el que li ha ensenyat a conèixer el món de la pagesia, és la seva vivència en primera persona. Recentment ha dimitit com a responsable nacional d'Unió de Pagesos després de més de dos dècades dedicades a defensar els interessos del pagès.

Unió de Pagesos vetlla pels interessos del pagès?

L'actual cúpula d'Unió de Pagesos, no, en absolut. La seu principal es troba a Barcelona, aquests són els que manen per damunt de tot. Està formada per sindicalistes que fan de pagesos, però que no ho són i que utilitzen els sindicats per a viure. El Coordinador Nacional, Joan Caball, no és ni pagès, el que significa que segons marquen els estatuts no pot formar part d'aquesta executiva. Els qui treballen per a ells, són gent que és fàcil de domesticar.

Per què va dimitir?

Una de les principals raons per les quals vaig dimitir és perquè és barreja política i sindicat. Considero que aquest pacte pot perjudicar greument el sector dels cítrics. Temps al temps, deixem que les coses caiguen pel seu pes. Els tècnics del sector no treballen per al sindicat, treballen per a la conselleria, fan la feina burocràtica. Per tant, estan subjectes a les ordres del govern.

El citric té representació a les Terres de l'Ebre?

El departament d'Agricultura ens va convocar a final de l'any passat quan van veure la situació en què es trobava el sector dels cítrics. La directora general d'Agricultura va dir que el sector citrícola només representava un 2% a escala nacional, i que no tenia pes. A partir d'aquest moment, a causa de les reivindicacions d'uns quants, la

cosa va canviar una mica. Actualment representa més del 5,1% del PIB agrari català igual que la fruita seca i l'oli. A les Terres de l'Ebre es produeixen uns 200 milions de quilos de cítrics.

I amb quines ajudes compta?

Una explotació mitjana d'oli o cítrics arreplega una mitjana de 5.000 euros de PAC. L'arròs compta amb ajudes desorbitades. Al Delta, amb els camps d'arròs arrepleguen de 60 a 150 mil euros. Allí inverteixen en les millors maquinàries pagades amb les subvencions, així amortitzen el capital.

Canviarà el futur dels cítrics?

Hem de fer servir el sindicat com una eina per estar millor. Per això des de les sectorials d'UP a les Terres de l'Ebre es va lluitar contínuament per aconseguir-ho. Però sempre hem estat els més mal vistos. Abans la preocupació era incentivar al jovent perquè treballés a l'agricultura. Ara la preocupació és que no pleguen els que estan. Molta gent que viu dels cítrics està plegant. Un jornal de terra fa deu anys aquí et costava 12.000 euros. Ara, amb menys de 6.000 euros, el tens. Aquí el preu de la terra cada dia val menys i al Delta continua pujant.

Quants quilos he de produir perquè em surti a compte portar les finques?

Tot això és molt relatiu. Quan jo estudiava parlàvem que com més produïssim més diners. La campanya passada, qui més quilos tenia menys va guanyar. Ara, això de mirar el que guanyaré segons el que he produït, no existeix.

Llavors quina és la solució?

Hi ha unes varietats que abasteixen el mercat dels cítrics amb uns quants al capdavant. Antonio Muñoz i CIA SA controla el mateix que tot el Delta sencer, el que equival a deu municipis d'Alcanar, un total de 20.000 hectàrees. Si

«Per a poder viure dels cítrics has de produir noves varietats i entrar al sistema dels qui manen al mercat»

«Una explotació mitjana d'oli o cítrics té una mitjana de 5.000 euros de PAC. Al Delta hi ha camps d'arròs que reben ajudes de 60 a 150.000 euros»

«El 2017 Holanda va exportar a Europa 6,5 milions de cítrics sense tindre ni un arbre»

vols entrar al sistema has de produir varietats controlades per aquells que manen del mercat. És cert que són més cares, i tots els pagesos no se les poden permetre, però són les que avui et donaran per poder viure de la terra. La majoria de varietats que es fan a Espanya són massa antigues.

Si em menjo les dues, notaré la diferència?

Collida de l'arbre sí. Però si me les donen a provar i no sé d'on ve cadascuna, no. Passen per molts processos fins a arribar al producte final.

I després estan les importacions del sud d'Àfrica?

Espanya és la principal productora de cítrics del Mediterrani i la quarta del món. Fins fa dos anys

exportava 3 milions de tones de cítrics a la resta d'Europa. Aquest any ho farà en poc més de 2 milions, perquè Algèria, Egipte i Marroc, està ocupant el seu lloc.

Al 2017 Holanda ja va exportar més de 6,5 milions de tones de cítrics a la resta d'Europa sense tenir cap arbre.

Llavors què fa Europa en matèria citrícola?

El Parlament Europeu té competència al 100% amb el tema agrícola i Europa està lliure d'aranzels. Europa està supeditada a les grans corporacions econòmiques, els lobbies. Antigament això no passava, però ara amb l'aplicació de polítiques més permissibles qualsevol persona pot fer el que vulgui i no passa res. Per exemple, si jo exporto

mandarina fora d'Europa s'ha de fer un tractament en fred, si importen a Europa d'un altre país, pots fer el que vulgues. Els únics que defensen al pagès són França i els països nòrdics.

I els governs d'Espanya i Catalunya?

El govern espanyol, juntament amb el PDeCAT és un dels qui principalment recolza les decisions que es prenen a Europa.

El sector de la vinya està en peu de guerra estos dies...

Els productors de vinya porten vint anys al servei de Torres i Freixenet. A les Terres de l'Ebre no es manifesten el suficient. Funciona tot com fa 200 anys i encara no ha evolucionat. Hem de fer un canvi en tots els sectors.

Carlos Roig creu que s'ha de fer un canvi en molts sectors agrícoles a les Terres de l'Ebre. FOTO: JOAN REVILLAS